

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze projednal dne 16. listopadu 2011 v neveřejném zasedání odvolání, které podali obžalovaní 1) [redacted] nar. [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] 2) [redacted] nar. [redacted] ve [redacted], bytem trvale [redacted] adresa pro doručování [redacted] 3) [redacted] nar. [redacted] trvale bytem [redacted] a 4) [redacted] nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. června 2011 č.j. 6 T 1/2011-680 a rozhodl **t a k t o** :

K odvolání obžalovaných 1) [redacted], 2) [redacted] 3) [redacted] a 4) [redacted] se podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), odst. 2 tr.ř. napadený rozsudek v odsuzující části ohledně těchto obžalovaných **zrušuje**.

Podle § 259 odst. 1 tr.ř. se věc v této části **vrací** Krajskému soudu v Hradci Králové, aby ji v potřebném rozsahu projednal a rozhodl.

Ve zbývajících částech zůstává napadený rozsudek nedotčen.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2011 č.j. 6 T 1/2011-680 byli obžalovaní [redacted] a [redacted] uznáni vinnými, že dne [redacted] 2009 v době mezi 11.00 hod. a 11.15 hod. ve [redacted] v domě čp. [redacted] v ulici [redacted] z popudu [redacted] a po předchozí domluvě, v úmyslu donutit [redacted] nar. [redacted] k poskytnutí majetkového prospěchu [redacted] vstoupili společně s dalšími asi třemi neustanovenými osobami do kanceláře společnosti [redacted] prohlásili se za policisty a fyzicky napadli zde přítomné [redacted] a [redacted] nar. [redacted] tak, že [redacted] udeřili obuškem do hlavy a srazili ho na konferenční stůl, který tím poškodili a následně do křesla, kde ho drželi, čímž mu způsobili drobná poranění a poškodili mu oděv a [redacted] povalili na zem a donutili ležet a poté [redacted] pohrůžkou, že pokud tak neučiní, zabije ho, nutil [redacted] aby podepsal směnku na částku 2.000.000,- Kč ve prospěch [redacted] a prázdné listy papíru a dohodu o narovnání, přitom ostatní obžalovaní v kanceláři rozbili ventilátorem zn. Concept bezpečnostní kameru v místnosti, a ventilátor tak poškodili, a dále zničili a následně odnesli notebook zn. Asus v majetku [redacted] a ke škodě [redacted] odcizili počítač a odnesli finanční částku ve výši nejméně 50.000,- Kč z jeho kanceláře. z nichž předali 20.000,- Kč [redacted] za její notebook a poté [redacted] a

██████████ odvezli svými automobily za ██████████ nar. ██████████ který se tehdy nacházel v bydlšti svých ██████████ ve ██████████ přivolali ho do vozidla, ve kterém přivezli ██████████ a ██████████ mu předložil k podpisu několik listin, které ██████████ v obavě z přítomných obžalovaných, podepsal a obžalovaní pak ██████████ odvezli na okraj města, kde ji propustili a ██████████ odvezli na jiné místo ve městě a rovněž propustili.

Toto jednání obžalovaných nalézací soud právně kvalifikoval jako trestné činy:

1) vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), d) tr.zák. č. 140/1961 Sb. účinného do 31. 12. 2009 ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. č. 140/1961 Sb. účinného do 31. 12. 2009, ukončený ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr.zák. č. 140/1961 Sb. účinného do 31. 12. 2009,

2) omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr.zák. č. 140/1961 Sb. účinného do 31. 12. 2009, ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. č. 140/1961 Sb. účinného do 31. 12. 2009,

3) krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr.zák. č. 140/1961 Sb. účinného do 31. 12. 2009 ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr.zák. č. 140/1961 Sb. účinného do 31. 12. 2009.

Za to byli obžalovaní soudem prvního stupně odsouzeni takto:

1) Obžalovaný ██████████ podle § 235 odst. 2 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let.

Podle § 60a odst. 1, 2 tr.zák. byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným, s tím, že dohled bude vykonáván dle pravidel uvedených v § 26a tr.zák. a § 26b tr.zák.

2) Obžalovaný ██████████ podle § 235 odst. 2 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let.

Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr.zák. byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou.

3) Obžalovaný ██████████ podle § 235 odst. 2 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let.

Podle § 60a odst. 1, 2 tr.zák. byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným, s tím, že dohled bude vykonáván dle pravidel uvedených v § 26a tr.zák. a § 26b tr.zák.

4) Obžalovaný [REDAKCE] podle § 235 odst. 2 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák., k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let.

Podle § 60a odst. 1, 2 tr.zák. byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným, s tím, že dohled bude vykonáván dle pravidel uvedených v § 26a tr.zák. a § 26b tr.zák.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byla odsouzeným uložena povinnost zaplatit společně a nerozdílně [REDAKCE] nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE] tč. ve vazbě ve Vazební věznici [REDAKCE], škodu ve výši 50.000,- Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr.ř. byl poškozený [REDAKCE] nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE] tč. ve vazbě ve Vazební věznici [REDAKCE] odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Naproti tomuto obžalovaný [REDAKCE] byl podle § 226 písm. c) tr.ř. obžaloby Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 10. 6. 2010 sp.zn. 1 KZV 42/2010 zproštěn.

Proti shora citovanému rozsudku podali včasné odvolání obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE]. Odvoláními napadli výroky o vině i o trestu a obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] též výslovně i výrok o náhradě škody.

Obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] namítli stejně jako v řízení, které proběhlo před Krajským soudem v Hradci Králové, že byli uznáni vinnými na základě uplatnění nepřijatelného principu „kolektivní odpovědnosti“, neboť pachatelé byli identifikováni na základě neregulérně provedené rekognice a tudíž nebylo prokázáno, že by stíhané trestné činy páchali oni, nebo že by s pachateli vyvíjeli součinnost, nikomu nevyhrožovali ani nikoho nenutili podepisovat listiny, k jejichž podepsání v daném případě došlo. V tomto ohledu odkázali na výpověď [REDAKCE] jenž uvedl, že vyhrožování zabitím vůči němu uskutečnil [REDAKCE] který ho nutil podepisovat listiny, které si přinesl.

Dále obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] nepovažují za zákonný způsob hodnocení důkazů soudem prvního stupně ani jeho závěr, že se měli dopustit trestných činů uvedených v napadeném rozsudku. To proto, že dle jejich názoru nebylo prokázáno, že by v kanceláři poškozeného [REDAKCE] dne [REDAKCE] 2009 za jejich přítomnosti došlo k násilí proti [REDAKCE] či [REDAKCE] k odcizení peněz, počítačů a k poškození dalšího majetku.

Obžalovaný [REDAKCE] proti napadenému rozsudku namítl, že dne [REDAKCE] 2009 po příjezdu ke kanceláři [REDAKCE] v této kanceláři nebyl a zdržoval se pouze ve vedlejší místnosti (chodbičce). Za jeho přítomnosti údajně nedošlo k jednání popsanému v odsuzujícím výroku napadeného rozsudku. V hlavním líčení podle jeho názoru nebyly provedeny důkazy, které by toto jeho tvrzení vyvrátily. Pokud v souladu se závěry obžaloby svědčili poškození [REDAKCE] a [REDAKCE]

██████████, jde dle odvolatele o důkazy nevěrohodné, které nelze z tohoto důvodu považovat za důkazy usvědčující. Zejména je podle nich pochybná výpověď poškozeného ██████████ protože figuruje v různých trestních řízeních jako stíhaný pro podvody a vydírání. Jde o osobu ozbrojenou, která by se nenechala od nikoho napadat a vydírat, nebo která by cokoliv nedobrovolně podepisovala.

Podle obž. ██████████ mají svědkové ██████████ a ██████████ ve vztahu k ██████████ takové vazby, že je evidentní jejich zájem a snaha mu pomoci.

Účast obž. ██████████ na stíhané trestné činnosti podle něj není konkrétně důkazně doložena a v popisu skutku chybí specifikace, jak se měl konkrétně na stíhané trestné činnosti podílet. Podle obž. ██████████ v popisu skutku chybí konkrétní vymezení spolupachatelství a společné dohody o něm. Skutek je podle něj popsán neodpovídajícím způsobem ve výroku napadeného rozsudku, neboť ve vztahu k obž. ██████████ dle jeho názoru popis skutku nekoresponduje s užitou právní kvalifikací.

Obžalovaný ██████████ namítl, že:

- Stíhané trestné činnosti se nedopustil.
- Usvědčující svědkové ██████████ a ██████████ jsou známými a blízkými spolupracovníky poškozeného ██████████. Jejich vztah k ██████████ je vztahem absolutní oddanosti a závislosti na něm, a proto nejsou v této věci hodnověrní a objektivní. Podle tohoto odvolatele je ██████████ nevěrohodný zejména vzhledem k metodám, které užívá, spočívajícím v zastrašování a vydírání a vedoucím k tomu, že své oběti zbavuje nezákonně jejich majetku.
- Obžalovaný ██████████ se nepodílel na rozbíjení a krádeži majetku v kanceláři poškozeného ██████████ ani na jeho donucování, aby něco podepsal ani na omezování jeho osobní svobody. To podle odvolatele plyne ze skutečnosti, že po vstupu do kanceláře ██████████ neviděl svědkyni ██████████ která dle její výpovědi ležela na podlaze. Při přesunech z kanceláře k bydlíšti ██████████ svědka ██████████ jel obž. ██████████ svým autem a nejel společně ani s ██████████ ani s ██████████.
- ██████████ jednal se svými klienty razantně, což potvrzuje i skutečnost, že disponoval zbraněmi. Tudíž by v případě násilí vůči němu byl schopen se bránit. Dále namítl, že není pachatelem, ale obětí.
- Popis skutku v usnesení o zahájení jeho trestního stíhání je podle jeho názoru v rozporu s trestním řádem a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové je založen na principu kolektivní viny, který je v českém právním řádu nepřipustný.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 – 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž odvolatelé podali odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a to z hlediska vytýkaných vad. K event. vadám, které nebyly odvoláními vytýkány přihlížel odvolací soud jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Poté dospěl k následujícím závěrům.

Výrok o vině obžalovaných je podle odůvodnění napadeného rozsudku prokázán výpověďmi svědků ██████████, ██████████, ██████████ a ██████████ a tak zvanou Dohodou o narovnání a prominutí dluhu, jakož i důkazy o vystavení směnky

na dva miliony Kč poškozeným [REDAKCE] pro obžalovaného [REDAKCE] (viz str. 22 napadeného rozsudku). Závěry o vině jsou dle napadeného rozsudku v souladu s výpověďmi obžalovaných [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] i svědka [REDAKCE] v částech, v nichž se podává, že jim bylo vyhrožováno proto, aby vydali poškozenému [REDAKCE] všechny dokumenty, které podepsal dne [REDAKCE] 2009 pro obž. [REDAKCE] neboť pokud by k podpisu a vydání předmětných listin obž. [REDAKCE] nedošlo proti vůli poškozeného [REDAKCE] nepožadoval by jejich vydání od obž. [REDAKCE]

Jelikož nalézací soud jako věrohodné a průkazné posoudil jen v předchozím odstavci uvedené usvědčující důkazy a učinil na jejich základě svoje skutkové i právní závěry a zároveň nevysvětlil, jak a proč celkově hodnotí důkazy směřující proti obvinění, zejména výpovědi obžalovaných a jimi vznesené námitky, je patrné, že se při vyvozování svých závěrů opřel o svědectví poškozeného [REDAKCE] a svědků s ním spjatých a že se nevypořádal se značnou částí obhajoby, a to s částí námitek obžalovaných, uplatněných již před vynesením rozsudku soudu prvního stupně a opakovaných v odvoláních, které dostatečně, event. vůbec nevyhodnotil a opomenul, přestože se týkaly předmětu dokazování a podle § 125 tr.ř. bylo zákonnou povinností nalézacího soudu se s nimi jakožto s obhajobou vypořádat.

Konkrétně se jednalo zejména o námitky obžalovaných, že:

- 1) Proti obžalovaným byl uplatněn princip kolektivní viny a vina jim nebyla individuálně prokázána.
- 2) Princip kolektivní viny byl uplatněn mimo jiné i v usnesení o zahájení trestního stíhání a byl přejat do obžaloby, neboť mělo být, avšak nebylo označeno a prokazováno naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty stíhaných trestných činů jednotlivými konkrétními obžalovanými (např. viz č.l. 659).
- 3) Skutek uvedený v obžalobě dle obhajoby nesplňuje požadavky kladené zákonem na popis skutku tak, aby o něm vůbec mohlo být jednáno. Není konkretizováno údajné jednání, jehož se měli obžalovaní jednotlivě dopustit a naplnit tak znaky v obvinění a obžalobě stíhaných trestných činů. Je proto dle obhajoby nepřijatelné takovéto kolektivní obviňování a ve vztahu ke každému obžalovanému je nutno prokázat, jakým konkrétním způsobem se měli jeden každý obžalovaný konkrétně podílet na naplnění znaků trestných činů, pro které jsou stíháni. Popis skutku v obžalobě je podle obhajoby natolik nekonkrétní (není z něj patrné, který z obžalovaných se měl kdy a jak podílet na jednání, jež je obžalovaným kladeno za vinu), že ho soud nemůže doplňovat, neboť by již nešlo o upřesnění skutku, ale o jeho nahrazení skutkem jiným. Do skutku by tak dodatečně byly včleněny znaky vyjadřující skutkovou podstatu, což přísluší jen státnímu zástupci. Došlo by tak k porušení principu jednoty skutku.
- 4) Obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] namítli, že přišli [REDAKCE] 2009 na místa činu (kancelář [REDAKCE] místo bydliště [REDAKCE] svědka [REDAKCE] a další) jako osobní ochránci a prováděli výlučně zajištění osobní ochrany obž. [REDAKCE] dovoleným způsobem a v souladu se zákonem, přičemž k jednání mezi obž. [REDAKCE] a pošk. [REDAKCE] došlo v klidu a bez násilí. Proto ani neměli důvod k násilnému napadání a zastrašování poškozeného [REDAKCE] a dalších osob. Obvinění obžalovaných je dle nich jen odrazem obhajoby [REDAKCE] uplatněné účelově v jiné trestní věci.

Nezdůvodnění, proč uvedenou obhajobu nalézací soud považuje za nedůvodnou a proč jí neuvěřil, způsobuje částečnou nepřezkoumatelnost jeho skutkových závěrů.

Nepřezkoumatelný závěr učinil nalézací soud v napadeném rozsudku i tím, že konstatoval, že obžalovaní se dopustili pokusu trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1, 2 písm. b), d) tr.zák. Tento závěr nalézací soud v napadeném rozsudku nevysvětlil, přičemž tuto právní kvalifikaci nelze jednoznačně logicky dovodit ani z popisu skutku ve výroku. V této souvislosti odvolací soud poukazuje, že ve smyslu jeho minulé judikatury majetková škoda způsobená trestným činem nemůže poškozenému vzniknout pouhým vystavením směnky, ale až jejím proplacením. Pokud proto pachatel jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy donutí k vyplnění a podpisu směnky na 2 miliony Kč, může se dopouštět za daných podmínek jen přípravy trestného činu vydírání podle § 7 odst. 1 tr.zák. k § 235 odst. 1 písm. d) tr.zák. (viz R VS v Praze ze dne 25. 1. 2007 sp.zn. 2 To 85/2006 publikováno v Trestněprávní revue č. 5/2007). Kromě toho vzdálenější stádium uskutečňování trestného činu v poměru ke stadiu bližšímu dokonání trestného činu je v poměru subsidiarity, přičemž ustanovení o pokusu zahrnuje pokus i přípravné jednání a v dokonaném trestném činu je zahrnut pokus i přípravné jednání. Protože v daném případě došlo k jednání se znaky vydírání, jehož se obžalovaní měli dopustit s dalšími osobami v celkovém počtu osmi osob, vzniká pochybnost o správnosti vymezení stadia uskutečnění trestného činu jako pokusu, když přichází v úvahu kvalifikace jednání obžalovaných jako dokonaného trestného činu podle § 235 odst. 1, 2 písm. b) tr.zák. Ačkoliv vzhledem k zákazu reformace in peius již nebude možno právní kvalifikaci jednání uvedeného v napadeném rozsudku posoudit dle ustanovení § 234 tr.zák., bude i nadále nutno, aby se soud prvního stupně vypořádal s otázkami právní kvalifikace s ohledem na to, do jakého stadia uskutečňování stíhaných trestných činů došlo a jaká vývojová stadia trestného činu byla naplněna a jsou proto určující pro konečnou právní kvalifikaci stíhaného jednání.

V napadeném rozsudku je na str. 24 provedena subsumpce jednání obžalovaných pod skutkové podstaty trestných činů, jimiž nalézací soud uznal obžalované vinnými. Tato subsumpce je provedena, aniž by nalézací soud vzal v úvahu speciální ustanovení o trestném činu loupeže podle § 234 tr.zák., pod které měl logicky jednání popsané ve výroku napadeného rozsudku podřadit. Rozdíl mezi trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr.zák. a trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1 tr.zák. spočívá v tom, že pokud pachatel jedná v úmyslu zmocnit se cizí věci v bezprostřední časové návaznosti na užití násilí, nebo pohrůžku bezprostředního násilí, jde o trestný čin loupeže. Pokud pachatel užije násilí, nebo pohrůžku bezprostředního násilí s cílem donutit poškozeného, aby mu vydal věc někdy v budoucnosti, jde o trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr.zák. V daném případě mělo být jednání obžalovaných kvalifikováno jako trestný čin loupeže, neboť obžalovaní použili násilí proti poškozeným [redacted] a [redacted] a zároveň se okamžitě zmocnili peněz a věcí patřících poškozeným (viz R č. 30/1981 Sb. rozh. trestních). Vzhledem k nepřipustnosti reformace in peius vyplývající v daném případě z toho, že se odvolali jen obžalovaní, v současné době kvalifikace jednání obžalovaných jako trestného činu loupeže podle § 234 tr.zák. nepřichází v úvahu. Pokud jde o uplatněnou právní kvalifikaci jednání obžalovaných jako trestného činu omezování osobní svobody, bude na nalézacím soudu, aby posoudil, zda v daném případě omezování osobní svobody nebylo prostředkem, či počátečním

stadiem jiné, závažnější trestné činnosti. V takovém případě by dle uznávané judikatury omezování osobní svobody bylo již zahrnuto ve skutkové podstatě přísnějšího trestného činu (viz č. 33/79 Sb. rozh. trestních).

Z napadeného rozsudku dále vyplývá, že nebylo provedeno úplné potřebné dokazování ke zjištění výše škody způsobené poškozeným, a to přes skutečnost, že výše škody je kvalifikačně významnou skutečností podle § 235 odst. 2 písm. d) tr.zák. a je nezbytné zjistit co nejpřesněji, jaká škoda byla způsobena poškozením kamerového systému, větráku, odcizením počítačů a v nich obsaženého programového vybavení počítačů.

Pokud jde o další postup, bude na soudu prvního stupně, aby odstranil výše uvedené neúplnosti, nejasnosti a další nedostatky, které za současné právní situace odstranit lze, když odstranění některých nesprávností nebude uskutečnitelné vzhledem k zákazu reformace in peius, který v daném případě vyplývá ze skutečnosti, že odvolání podali pouze obžalovaní.

Na nalézacím soudu zejména bude, aby se vypořádal s obhajobou obžalovaných v části, kde se tak dosud nestalo, jak je výše podrobněji uvedeno a aby tak učinil v kontextu celé obhajoby obžalovaných a komplexního dokazování a věc posoudil z hlediska správnosti a úplnosti jeho celkových skutkových i právních závěrů, aby tak bylo zajištěno úplné přezkoumání a prověření obžalovanými uplatněné obhajoby bez přehlížení některých jejích argumentů a tvrzení. Zejména bude třeba, aby se vypořádal s námitkami, že proti obžalovaným byl uplatněn princip kolektivní viny, že vina individuálně nebyla obžalovaným prokázána, a že je nedostatečné vymezení skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání, v obžalobě a v napadeném rozsudku. Pokud jde o závěry o povaze trestné součinnosti obžalovaných, bude třeba, aby nalézací soud dostatečně zdůvodnil, proč považuje jednání obžalovaných za prokázané spolupachatelství. Uplatněná argumentace, že „z celého jednání je možno říci, že všechny osoby, které takto vnikly dovnitř (pozn.: tj. do kanceláře [redacted], jednaly ve vzájemné dohodě s cílem zpacifikovat [redacted] a jeho [redacted] a nechat mu podepsat listiny a že jednání obžalovaných v kanceláři [redacted] tak, jak bylo svědky popsáno, bylo předem dohodnuto a nešlo o tzv. náhodné rozhodnutí na místě“ (str. 23 rozsudku) je neurčitá, neboť dostatečně konkrétně nevymezuje, z čeho je závěr nalézacího soudu vyvozen a je tudíž nepřezkoumatelná. Odvolací soud poznamenává, že odůvodnění vzájemné shody a součinnosti v jednání obžalovaných či jejího vyloučení je logicky možné, avšak jen z konkrétního zhodnocení jednání obžalovaných, z něhož by takový závěr logicky vyplynul, nikoliv však z neurčité argumentace „celým jednáním“.

Za předčasný je třeba považovat závěr nalézacího soudu, že nelze určit, kdo se podílel na „pacifikování“ poškozeného [redacted] a jeho [redacted]. Při posuzování této problematiky nalézací soud akceptoval vyjádření svědka [redacted] u hlavního líčení, že určení identity osob, které poznal jako účastníky jeho napadení, mu bylo prakticky vsugerováno postupem policejního orgánu při rekognici. Svědek [redacted] v přípravném řízení rozpoznal a určil útočníky s pomocí fotografií ve fotoalbech pořízených pro účely rekognice konané [redacted] 2010 a při výslechu svědka dne [redacted] 2010. Rekognice nebyla provedena jako neodkladný úkon před zahájením trestního stíhání a za účasti soudce a již vzhledem k této skutečnosti je jako důkaz nepoužitelná. Svědek [redacted] k uvedené

rekognici uvedl, že policejnímu orgánu řekl, že ve fotoalbech je půlka jeho známých, další osoby ve fotoalbech mají štíhlé postavy a zbytek budou asi pachatelé. Policejní orgán na to měl odpovědět souhlasně. Takto mělo dojít k určení pachatelů svědkem [REDAKCE] aniž by je ve skutečnosti přímo poznal. Ohledně výsledku dne [REDAKCE] 2010, kdy ve spontánní části výpovědi za pachatele svědek [REDAKCE] označil obžalované [REDAKCE] a [REDAKCE] je třeba ověřit a zjistit, zda svědek [REDAKCE] nebyl ovlivněn rekognicí z [REDAKCE] 2010 tak, jak to uvedl u hlavního líčení, s důsledkem, že za pachatele označil osoby, které při svém napadení ve skutečnosti nevnímal. Za tím účelem bude třeba vyslechnout policisty, kteří při uvedené rekognici byli činní, a to [REDAKCE] a [REDAKCE], event. i při rekognici přítomného [REDAKCE] ke způsobu jak rekognice dne [REDAKCE] 2010 proběhla, tj. zda proběhla v souladu s protokolem založeným v trestním spise nebo tak, jak uvedl u hlavního líčení [REDAKCE]. Po provedení těchto důkazů bude teprve možno činit konečné skutkové závěry o možnosti ovlivnění svědka [REDAKCE] výše uváděnou rekognicí ve smyslu, zda v přípravném řízení neoznačoval či označoval pachatele svého napadení ze dne [REDAKCE] 2009 na základě zapamatování si těchto osob při tomto napadení.

Dále bude na nalézacím soudu, aby doplnil dokazování o zjištění minimální nesporné výše škody tak, aby v závěrech o výši škody nemohly vzniknout pochybnosti. V této souvislosti bude třeba, aby se pokusil zjistit výši škody od poškozených, kterým byla škoda způsobena. Zejména půjde o škody na kamerovém systému, škody způsobené odcizením obou počítačů, včetně ceny programového vybavení těchto počítačů, které v nich bylo aplikováno, zničením větráku a dalšího zařízení atd. Zjištění o výši škody je pak třeba posoudit z hlediska souladu tohoto zjištění s užitou právní kvalifikací jednání obžalovaných. V případě, že způsobená škoda nedosáhne výše značné škody, bude přicházet v úvahu pouze kvalifikace jednání obžalovaných jako trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b) tr.zák.

Provedení výše uvedeného doplnění je rozsáhlé a zasahuje natolik do skutkové i právní situace, že ho nemůže učinit odvolací soud, neboť by nadměrně zasahoval do působnosti soudu prvního stupně a jeho činnost by nahrazoval činností vlastní.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem bylo rozhodnuto, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 16. listopadu 2011

Předseda senátu:
JUDr. Jindřich Fastner, v. r.

Vypracoval:

Za správnost vyhotovení:

